ริบบิ้นสีฟ้า สำหรับคนที่มีคุณค่า

นำเสนอเมื่อ : 23 มิ.ย. 2552

ริบบิ้นสีฟ้า

มีความรู้สึกดีๆมาให้

ครูคนหนึ่งที่นิวยอร์คตกลงใจจะแสดงความชื่นชมนักเรียนไฮสคูล ชั้นปีสุดท้ายที่เธอสอนด้วยการบอกเขาเหล่านั้นว่าแต่ละคนมีคุณคาพิเศษตางจากคนอื่นอย่างไรบ้าง
เธอเรียกนักเรียนทุกคนไปหน้าชั้นทีละคน
แรกสุดเธอบอกแต่ละคนว่าพวกเขามีคุณคาเพียงใดทั้งต่อตัวครูและต่อเพื่อนร่วมห้อง

จากนั้นเธอก็มอบริบบิ้นสีฟ้าพิมพ์ด้วยตัวหนังสือสีทองเป็นของขวัญให้ ข้อความบนริบบิ้นมีว่า 'ฉันเป็นคนมีคุณคา'

จากนั้นครูให้นักเรียนทำงานกลุ่มของชั้นขึ้นมาชิ้นหนึ่ง

ด้วยวัตถุประสงค์ > >>>

เพื่อดูว่าการแสดงความชื่นชมยกย่องผู้อื่นส่งผลอย่างไรต่อคนในชุมชน
เธอมอบริบบิ้นแก่นักเรียนคนละสามเสน
ให้นักเรียนเผยแพร่การรับรู้และชื่นชมคุณค่าผู้อื่นในวงกว้างออกไป

จากนั้นนักเรียนจะต้องติดตามผลและดูว่าใครยกย่องใครบ้าง

แล้วนำกลับมารายงานในห้องภายในหนึ่งสัปดาห์

นักเรียนชายคนหนึ่งเข้าพบผู้บริหารระดับรองที่ทำงานในบริษัทใกล้ๆ เพื่อยกย่องที่ชายผู้นี้เคยช่วยเขาวางแผนอาชีพในอนาคต

แล้วมอบริบบิ้นติดให้บนเสื้อเชิ้ต

จากนั้นก็มอบริบบิ้นอีกสองเส้นที่เหลือพร้อมกับกล่าวว่า...

'
เรากำลังทำงานกลุ่มของชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องการแสดงความยกย่องชื่นชมผู้อื่นครับ ผมอยากขอให้คุณช่วยหาใครสักคนที่คุณต้องการยกย่อง'
แล้วให้ริบบิ้นเขา

ส่วนอีกเส้นก็ให้เขาไว้สำหรับมอบให้คนต่อไปเพื่อเผยแพร่การยกย่องชื่นชมนี้ให้กระจายต่อไป

'แล้วช่วยกลับมาบอกผมด้วยครับว่าผลเป็นยังไงบ้าง'

ต่อมาในวันเดียวกัน ผู้บริหารท่านนี้เข้าพบเจ้านายเขา

ซึ่งเป็นคนที่ใครๆ รู้กันดีว่าเกรี้ยวกราดอารมณ์ร้าย เขานั่งลงคุยกับเจ้านาย บอกเจ้านายว่า ลึกๆ
เขายกย่องชื่นชมเจ้านายว่าเป็นผู้มีหัวคิดสร้างสรรค์ระดับอัจฉริยะ
ดูเหมือนเจ้านายเขาจะประหลาดใจอย่างยิ่ง

เขาถามเจ้านายว่าจะยินดีรับริบบิ้นสีฟ้าเป็นของขวัญแสดงความชื่นชม

และอนุญาตให้เขาติดริบบิ้นให้ได้หรือไม่ เจ้านายผู้ประหลาดใจตอบว่า "ได้" เขาจึงติดริบบิ้นสีฟ้าเส้นนั้นบนปกเสื้อนอก บริเวณเหนือหัวใจ
เมื่อเขามอบริบบิ้นเส้นสุดท้ายแก่เจ้านาย;เขาบอกเจ้านายว่า

ช่วยอะไรผมสักอย่างได้ไหมครับ"

"ผมอยากให้เจ้านายช่วยส่งต่อริบบิ้น
เส้นสุดท้ายนี่ด้วยการยกย่องชื่นชมใครสักคน
พ่อหนุ่มที่ให้ริบบิ้นผมมาเป็นคนแรกกำลังทำงานกลุ่มของชั้นอยู่
เขาอยากให้ช่วยกระจายการยกย่องชื่นชมนี้ให้เผยแพร่ ในวงกว้างออกไป
แล้วดูว่าการทำแบบนี้ส่งผลต่อใครๆยังไงบ้าง"

ค่ำวันนั้น ชายผู้เป็นเจ้านายกลับบ้านไปหาลูกชายวัยรุ่นอายุสิบสี่ เขาเรียกลูกชายให้นั่งลงแล้วกลาวว่า วันนี้เกิดเรื่องเหลือเชื่อที่สุดกับพอ

ตอนอยู่ห้องทำงาน ลูกน้องคนหนึ่ง
เข้ามาบอกว่าเขาชื่นชมพอ
แล้วให้ริบบิ้นเส้นหนึ่งเป็นการยกย่องว่าพ่อเป็นอัจริยะเรื่อง
ความมีหัวคิดสร้างสรรค์
ลองนึกดูเขาคิดว่าพ่อมีหัวคิดสร้างสรรค์เข้าขั้นอัจฉริยะเชียวนะ

แล้วเขาก็เอาริบบิ้นเส้นนี้ที่เขียนว่าฉันเป็นคนมีคุณค่า
ติดให้บนปกเสื้อนอกตรงหัวใจนี่แล้วยังให้ริบบิ้นพอมาอีกเส้น
ให้พอมองหาใครสักคนที่จะยกย่องชื่นชมต่อ ระหว่างที่พอ
ขับรถกลับบ้าน ก็คิดว่าริบบิ้นเส้นนี้จะให้ใครดี
แล้วพอก็นึกถึงแก พออยากชื่นชมแกนะ วันๆ
พอทำงานยุ่งเหยิงมาก พอกลับมาบ้านก็ไม่ค่อยได้ใส่ใจแกสักเท่าไร
บางทียังอาละวาดอีกเรื่องแกเรียนได้เกรดไม่ดีเรื่องทำห้องนอนรก
แต่ยังไงไม่รู้สิ วันนี้พอกลับอยากนั่งลงตรงนี้กับแก
อยากบอกว่าแกมีค่ากับพอมากแค่ไหน นอกจากแม่แกแล้ว
ก็มีแกนี่แหละที่เป็นคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตพอ
แกเป็นเด็กที่ยอดเยี่ยมเลยแหละ แล้วพอก็รักแกนะ...

เด็กหนุ่มผู้ตื่นตะลึงเริ่มสะอื้น แล้วก็สะอื้น เขาไม่อาจหยุดร้องไห้ ร่างสั่นเทาไปทั้งตัว เขาเงยหน้ามองผู้เป็นพ่อแล้วกลาวทั้งน้ำตา

'พ่อครับ เมื่อตอนเย็นผมอยู่บนห้อง นั่งเขียนจดหมายถึงพ่อกับแม่

เพื่ออธิบายว่าทำไมผมถึงฆ่าตัวตาย แล้วก็ขอให้พ่อยกโทษให้ผม

ผมตั้งใจจะฆ่าตัวตายคืนนี้ตอนพ่อหลับ
ผมคิดว่าพอไม่เคยแคร์ผมเลย

จดหมายอยู่บนห้องครับ แต่ผมคิดว่าผมคงไม่ต้องการมันแล้วล่ะ'

พ่อของเด็กหนุ่มเดินขึ้นไปบนห้องพบจดหมายข้อความสะเทือนใจ

บรรยายถึงความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน จดหมายฉบับนั้นจ่าหน้าถึงพ่อกับแม

ชายผู้เป็นเจ้านายกลับไปที่ทำงานอย่างเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

เขาเลิกเป็นคนขี้โมโหแต่จะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้พนักงาน

ใต้บังคับบัญชารู้ว่าพวกเขามีค่าอย่างไรบ้าง

ส่วนชายผู้เป็นนักบริหารระดับรองก็ช่วยให้คำแนะนำเด็กหนุ่มอื่นๆ
ต่อมาอีกหลายคนเรื่องการวางแผนอาชีพในอนาคต
แล้วก็ไม่เคยลืมบอกเด็กเหล่านั้นว่าแต่ละคนมีคุณค่าต่อชีวิตเขาอย่างไรบ้าง
หนึ่งในนั้นก็คือเด็กหนุ่มลูกชายเจ้านายเขา
สวนเด็กหนุ่มกับเพื่อนร่วมชั้นก็ได้เรียนรู้บทเรียนที่มีค่าเรื่องหนึ่งนั่นคือ
เราต่างเป็นคนที่มีคุณค่าด้วยกันทั้งนั้น

ถ้าคุณมีใครสักคนที่มีความหมายกับคุณมาก คุณไม่มีทางรู้หรอกว่า

การให้กำลังใจเล็กๆน้อยๆ มีคุณค่าแค่ไหนกับคนสักคน

จำไว้นะ ฉันให้ริบบิ้นสีฟ้าแก่คุณแล้ว